

do leig mi dad orm 's dh'iarr mi orra tighinn a steach. Rinn mi comharra ri Alasdair gun a bheul fhosgladh, 's thubhairt mi ris an dithis eile iad a shuidhe aig an teine gus an cruinnichinn-sa mo chuid fhéin ri chéile.

Sheas mi aig an dorus chùil greiseag agus dh'fheuch mi ri cuimhneachadh air a h-uile rud a bha ri mo làimh.

Anns a' cheud dol a mach, rinn mi air a' bhàthaich, agus theab mi dhol as cnamhan mo ghobhail a' dìreadh chun na lobhtadh. Fhuair mi suas co-chiùbh, agus spìon mi dà rùsg mhath chloimhe as a phoca 's thilg mi sìos iad. "Uighean" arsa mise rìùm fhéin an uairsin, 's thug mi mo mhallachd air bhan a' Cho-op a sgrìob leatha a h-uile h-ugh a bh'agam anns a' mhaduinn. Ach chuimhnich mi gun do chuir mi linn fo 'n a' chirc ruaidh bho chionn deich la! Ghabh mi sìos 's sgrìob mi leam a h-uile gin aca 's chuir mi dha no trì de sheann bhàlaichean golf a bh'aig na balaich foidhpe. Rinn mi'n uairsin air ròp nan anart 's m' anail 'na m'uchd 's thug mi nuas dà phaidhear de stocainnean bhòtanan meadhonach ùr a bha mi air a nighe do dh'Alasdair a' mhaduinn sin fhéin. Chuir mi car ann an amhaich a' choilich 's thilg mi còmhla ris a' chòrr e!

Mas robh mi ullamh, nach ann a bha tòrr beag snog agam, ach shaoil leam gun robh e caran Gaidhealach a' coimhead. Agus an uairsin, nach ann a chuir an droch fhear fhéin rud a steach orm. Thall beagan bhuainn, tha tigh an dotair agus gàradh fhùraichean timchioll air cho snog 's a chunna sibh riamh—fhùraichean gallda, le ainmean nach b'urrainn dhut a radha gun chnag-anairt air do shròin! Dia a thoirt maitheanas dhomh—nach ann a rinn mi null agus gheàrr mi sinnteg seachad air a' bhalla mun abradh tu "Sneachda."

An t-àileadh a bha anns a' ghàradh a bha'n sud. Stad mi greis a' coimhead mu'n cuairt 's a' feitheamh gus am fàsadh mo shùilean cleachdte ris an dorchadas, agus an uairsin thòisich mi 's mi 'na m'fhuil 's na m'fhalus. Spìon mi ultach dearg an sud, 's ultachd liath an so—an fheadhainn nach bristeadh, thug mi leam eadar bhun is bhàrr iad, agus ann an trì mhionaidean bha "wreath" (mar a their iad) cho snog 's a chunna sibh riamh agam. Bha mi dìreach air an rathad a mach an uair a thug mi'n aire do dh'fheannag rùbarab 's thug mi leam làn mo sgùirte dheth-san cuideachd. Chaidh sud còmhla ris a' chòrr!

Thug an rùbarab rud-egin eile 'na mo chuimhne. A mach a ghabh mi gu gàradh cùil a' bhancair 's spìon mi leth-dusan stocan càil cho cruinn 's a lorgainn, eallach churran agus cròglach no dhà de shùbhagan. Ann an deich mionaidean, bha mise air ais aig mo theine fhéin.

Nam faiceadh sibhse na sùilean a thainig air an dithis eile an uair a chunnaic iad an tòrr a bh'agam. Theab Curstaidh Alasdair sgàineadh leis an tàmailt, ach cha d'fhuair an t-éile sealladh ceart de na bh' ann leis an eagal a bh'oirre gu'm faigheadh i miall-chaorach far nan rùsg. Ach coma leibh! Chuir sinn an uair sin còmhla na trì eallaich agus bha stàile againn nach fhaca sibhse riamh a leithid. 'Se 'n aon rud a bha 'ga mo ghonadh nach robh greim agam a stigh air an